

במדינה דמוקרטית זכותו של כל עובד להכריז שביתה באם הוא סבור שהתמורה שהוא מקבל בעד עבודתו היא נמוכה ואינה מצדיקה את המאמץ שהוא משקיע בעבודתו. סיבה נוספת המצדיקה שביתה היא הרגשתו של העובד שאין הוא יכול לפרנס את עצמו ומשפחתו בצורה מכור בדת.

כל שביתה גורמת נזק. אם מפעל יצרני ואם בשירותים. מול הצדק של השותפים קיים הצדק של אלה הגוזקים על ידי השביתה. אבל אפשר למנוע שביתות בכך שהעובדים ימלאו אחרי התנאי המחייב אותם להודיע למעבידיהם על כוונתם לשוב בעוד מועד. או יש לבחור ועדה שתהיה מורכבת מאנשים המכירים את הבעיה אך אינם משתייכים לאחד משני הצדדים ועל ועדה זו להתליט אם להיער נות להביעות העובדים. צר שאין הדבר כך במדינת ישראל. רק במקומות עבודה מועטים מגיעים העובדים והמעבידים לידי פשרה או מתלטים להביא את חילוקי הדיעות ביניהם לבוררות. תקולתי היא שיש יגיע הזמן בו יבינו גם העובדים וגם המעבידים שיש לנהל משא ומתן לפני שנוקטים בצעד האחרון — השביתה.

ירון כהן, רמת גן

תנו צ'אנס לשלום!

אומנם הכותרת אינה מקורית ביותר, אך הרעיון מאחריה, כך אני מקווה, הינו מקורי ויותר מזה: ניתן לביצוע.

כאזרחית ישראלית צעירה מצויה אני מניחה, גלומות בי תכונות האופייניות להרבה ישראלים כמוני, שנולדו וגדלו בי מדינה זו, אותה הם רואים כמולדתם היחידה. כמוני הם למדו ודאי לאהוב אותה, על אף תסרוטתיה, ואינם רואים בשום פנים אפשרות של עזיבתה. כמוני ודאי עברו את המסלול הרגיל של לימודים, צבא, אוניברסיטה, נישואין ועבודה ומקבלים את ההתרחשויות האחרונות בשמץ של איכפתיות ואולי אפילו נוטים לצד זה או אחר, אך ממשיכים בשיגרת יומם: עבודה, פרנסה, בילויים ושיחות בעד או נגד.

בכנות אומר, שכך היתה דרכי עד עכשיו. המצב אומנם המריד אותי ועורר אותי מתרדמתי, אך המשכתי כרגיל בי מסלול המקובל אותו סללו קודמינו. אך לא עוד! וכאן עולה קול הזעקה אותו אני רוצה להשמיע, קול שיתגלגל מקצה עד קצה: לא עוד מילחמה. תנו צ'אנס לשלום!

אני יודעת שרבים כבר השמיעו קול זה לפני והם שעוררו אותי לנקוט בצעד זה שאיני רגילה אליו: לכתוב מיכתב לפיר-סום. אך יודעת אני שקיימים הרבה כמוני שקלטו את בשרות השלום אבל עדיין שרויים בתרדמה ועיוורון. אותם אני רוצה לעורר ולגעת בנימי נפשם בזעקה.

כך אי אפשר יותר! כצעירה נשואה שעדיין אינה אם, נראה לי העתיד הנכון לילדי כאוב ואיום, איד אוכל להביא ילדים למדינה כזו שפניה אינם לשלום? מדינה שהשכילה לדחות בשתי ידיים את העתיד הנפלא שנשקף לילדינו? בעקבות הרגשת יאוש וכאב זו נולד בי הרעיון של "מיצעד השלום". לא עוד הפגנות פאסיביות, כי אם מצעד שבו יתרו האזרחים חלק אקטיבי. ומה מתאים יותר מאשר עתה, בעת חגיגות שנות השלושים למדינה, לקיים מיצעד-שלום במקום ה-מיצעד הצבאי אותו רצה מנחם בגין לערוך?

אני מתכוונת למיצעד ססגוני שבו יצעדו כל אלה שאיכפת להם בחובות ירושלים עד למישכן הכנסת. משהו בדוגמת מיצי-עדים דומים, שערכו צעירים אמריקאים בתקופת מלחמת וייטנאם. במחאה נגד המילחמה. אולי מיצעד זה יצליח לשגר את גלי התקווה והמייחיה לשלום. שיועזו את אוזניהם האטומות של "מיטיבינו" — חברי הממשלה הנכבדים. מיצעד של רבי בות יעורר הד בכל הארץ ובלבבות כל אלה השואפים, כמוני, לשלום וחיים בכבוד, כראוי לבני אנוש.

איזה ש, חיפה

היה היתה לי מרינה

"מה בוער לכם כל כך עם השלום?" אומר מנחם בגין, "מה יש? אלפיים שנה היינו בגלות ובקרוב אנו עומדים לחגוג (החשן בעמוד 10)

שווה פיצוי

קראתי בעיתונים ידיעה על פיה נגרמו לד"ר יצחק שווה, מי שהיה מועמדו של ראשיהממשלה לנשיאות, הוצאות המסתכמות בסך של 30 אלף ל"י. בגין ההכנות והנסיעות שעשה לקראת הצגת מועמדותו ועתה אין איש מוכן להחזיר לו הוצאות אלה. דומני שמן הדין הצדק הוא שראשי הממשלה מנחם בגין יחזיר לד"ר שווה את ההוצאות שנגרמו לו ואף יפצה אותו על הסבל, הכאב והעלבון שנגרמו לו בגלל הצעתו האומללה, שנתקלה בהתנגרות כללית של העם. נכון שמשכורתו

העלובה של ראשיהממשלה אינה מספקת אפילו לקיומו, אבל בטוחני שהוא ימצא את הקרן המתאימה על פיה יפוצה שווה. באותה מידה זכאי גם הד"ר אלימלך רימלט לתבוע מהמפלגה הליברלית, שהברטיחה לו כי בחירתו כנשיא מובטחת, פיצויים דומים. ואולי כדאי בכלל שכל מועמד לנשיאות שלא נבחר, יקבל על פי חוק מיוחד שיחוקק בכנסת, פיצויים על אי בחירתו?

יוסף גנני, רמת גן

הרדיפה אחר "עגל הזהב"

הברון רוטשילד ערך חגיגת ברימיצוה לבנו במלון דן קיסריה. זכותו של הברון היא כמוכן לערוך טקס יהודי רבי-סמלים כראות עיניו. יש העורכו על הר מצדה ויש העורכו בקרב בני משפחתו, אך כאשר "הברון משלם" על חשבונו.

אך מה עושה כל השמנא וסלתא של מדינת-ישראל באירוע מעין זה? בימים אלה, כשכולנו נקראים להידוק החגורה, למגיעת שביתות והסתפקות ב-15% למשכורת, משתוללת "האצולה". בראש נשיא המדינה ואחרי יו"ר הסוכנות, אריה דול-צ'ין, ראשיהממשלה לשעבר יצחק רבין והשרים לשעבר ברילב ורבינוביץ' או השרים בהווה בורג, עמית וויצמן ושוערי עם אחרים.

כולם טעמו מדגי הלוקוס הענקיים, מר-כבדי האווו, מצלעות הכבש והעגל ומפרי גיות ברורטב שקדים ועוד כהנה וכהנה מטעמים.

עם ישראל, ראו את מנהיגים! בעוד אתם נדרשים לחיות בצניעות, לספוג את כל מהלומות הכלכלה הישראלית, מדגי מים המנהיגים כיצד עלינו לחיות בימי חג ומועד ואולי בכל ימות השנה? דן יחב, תל-אביב

אתם מתייצבים להגנת עובדי אל-על והימאים ושאר השותפים למיניהם. האם העובדים האלה רעבים ללחם? האם הם מסכנים הראויים לרחמים? נכון שיש לחלק את ההכנסה בין העובדים למעבידי דים וכו', אולם זאת אפשר להשיג רק באמצעות בורות חובה המייצגת את כל העובדים ולא לגרום לנזקים, בושות וכאבים לכל הציבור.

עמדתכם בזכות השותפים אינה מוסיפה להם כבוד ובודאי שהיא מונעת את החזרתו לכנסת של אורי אבנרי, למרות ש-הכנסת זקוקה ללוחם על עתיד קיומנו, כמוהו.

מאיר בלומברג, ראשון-לציון

טיוולים
אודרכיוס

אירופה

ארצות הברית

למזרח הרחוק

צעירים

"קמפינג"

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות!

הטיוול
הטוב ביותר זק

כאחיר הסהיר ביותר!

קול השלום -
הקול שלך!